

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobců: **a) Ě. A., b) Ě. Ě., c) nezl. Ě. H.**, zast. zákonnou zástupkyní Ě. Ě., zastoupeni Mgr. Milanem Musilem, advokátem Advokátní kanceláře Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři s.r.o., se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23.4.2013, č.j. OAM-119/ZA-ZA13-ZA14-2013 a č.j. OAM-118/ZA-ZA13-ZA14-2013, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloby se zamítají.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označenými rozhodnutími shledal žalovaný žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle §

25 písm. i) tohoto zákona zastavil s tím, že ve smyslu § 32 odst. 2 cit. zákona nemá podání žaloby proti tomuto rozhodnutí odkladný účinek. V odůvodnění obou rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jedná o již druhou žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany a protože neuvedli žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nové meritorní posouzení jejich žádostí, byly shledány podmínky pro aplikaci ustanovení § 10a písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu.

V odůvodnění těchto rozhodnutí správní orgán konstatoval, že již v prvním řízení o žádostech žalobců o mezinárodní ochranu objektivně posoudil veškeré žalobci uváděné obavy ohledně jejich důvodů odchodu z vlasti a neochoty se tam vrátit, přičemž své odůvodnění podložil dostupnými informacemi o zemi původu, týkajícími se obecné situace v oblasti lidských práv v Turecku, tak i z hlediska individuálního posouzení případu žalobců. Dospěl přitom k závěru o nesplnění podmínek pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany žalobcům. Tato rozhodnutí žalovaného pak byla potvrzena i rozsudkem příslušného krajského soudu, Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobců odmítl. K žalobcem a) uváděným skutečnostem v současné žádosti po jejich porovnání s důvody uváděnými v předcházejícím řízení žalovaný uvedl, že jsou zcela totožné, a to neochota nastoupit k výkonu povinné vojenské služby a obavy kvůli své kurdské národnosti. Tyto potíže však žalovaný dostatečně posoudil a zhodnotil již v prvním řízení, přičemž žalobce a) neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Dále konstatoval, že z všeobecně dostupných informací je mu známo, že v Turecku nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stejně závěry pak žalovaný učinil i ve vztahu k žalobkyni b), která i spolu s nezletilým žalobcem c) následovala svého manžela.

Obě rozhodnutí napadli žalobci včas podanými žalobami, požádali o odkladný účinek žalobám ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) a o ustanovení zástupce, který by jejich žaloby doplnil.

Usnesením č.j. 32 Az 4/2013-20 ze dne 11.6. 2013 a usnesením č.j. 32 Az 5/2013-20 ze dne 12.6. 2013 přiznal soud žalobám odkladný účinek.

V žalobách žalobci obecně namítají porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu“), porušení ustanovení § 25 zákona o azylu, neboť dle jejich názoru nebyly dány důvody pro zastavení řízení, naopak jsou přesvědčeni, že splňují podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a že v případě návratu jim hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Rozhodnutí označili za nezákonná.

V doplnění žaloby žalobce a) poukázal na politickou angažovanost svého otce a strýce, kteří se stejně jako žalobce angažují v politickém boji za práva Kurdů

v Turecku, a to ve prospěch politické strany BDP. Uvedl, že roznášel letáky, agitoval a šířil program strany mezi veřejnost. V souvislosti s bojem za práva kurdské menšiny v Turecku byl v minulosti několikrát zadržován, mučen a vyslýchán, přičemž policie bezdůvodně vyslýchala i jeho manželku-žalobkyni b). Ve vlasti nechce nastoupit povinnou vojenskou službu, neboť by byl nucen bojovat proti jiným organizacím hájícím kurdskou otázku. Správní orgán pochybil, když se věcně a skutkově nevypořádal s otázkou možného pronásledování žalobce a) za uplatňování politických práv a svobod. Žalobci se domnívají, že žalovaný nesprávně posoudil jejich žádost jako nepřipustnou a řízení tak chybně zastavil. Nezákonnost spatřují v nesprávné aplikaci ust. § 2 odst. 8, § 12 písm. b), § 14a a 14b zákona o azylu a v porušení ustanovení § 3 ve spojení s § 2 správního řádu. Žalobci požádali o mezinárodní ochranu z důvodu svých obav o vlastní bezpečí v Turecku pro svoji kurdskou národnost, potlačování Kurdů v Turecku a z důvodu politického pronásledování žalobce a). Namítají, že žalovaný nepostupoval v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nehodnotil informace, které mu žalobci sdělili. Odkázali na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 21.12.2005, č.j. 6 Azs 235/2004, v němž se uvádí, že „postačí, pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany prokáže své pronásledování vlastní věrohodnou výpovědí. Pokud žalovaný pochybuje o věrohodnosti výpovědi žalobce, je na žalovaném, aby zajistil důkazy, které věrohodnost výpovědi vyvrátí či zpochybní.“ To však žalovaný neučinil. Žalobci jsou toho názoru, že žalovaný měl vycházet ze zpráv MZ USA o stavu lidských práv v Turecku a Výročních zpráv organizace Human Rights Watch, měl se žalobci vést další pohovory k upřesnění jejich azylových důvodů a provádět další nezbytné důkazy, zejména k otázce bezpečnostní situace a celkové situace kurdské národnostní menšiny v Turecku k aktuálnímu datu podání žádosti. Uvedli, že obsahuje-li žádost nové skutečnosti nebo zjištění, je žalovaný povinen posoudit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. Žalobci mají za to, že uvedli novou skutečnost, kterou je těhotenství žalobkyně b), doložené jejím těhotenským průkazem. Tuto skutečnost považují nejen za novou, ale zásadní a domnívají se, že žalovaný o ní měl rozhodnout meritorně, případně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. Odkázali v tomto směru na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2009, č.j. 1 Azs 43/2009-66, v němž se uvádí, že výrazné zhoršení zdravotního stavu žadatele o mezinárodní ochranu, byť související s nemocí již posouzenou v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu ve spojení s dalšími relevantními skutečnostmi, představují nové skutečnosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Mají za to, že uvedené rozhodnutí lze analogicky aplikovat i na případ žalobců, kdy žalobkyně b) je těhotná, jedná se o změnu jejího stavu, na základě kterého měl žalovaný žádost posoudit meritorně, minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. Odkázali na rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 6.3.2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96, dle kterého je žalovaný povinen v řízení o opakované žádosti zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Závěrem navrhli, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobám popřel jejich oprávněnost, odkázal na obsah obou správních spisů a vydaná rozhodnutí. Zrekapituloval, že žalobci požádali

o udělení mezinárodní ochrany poprvé dne 1.7.2011 z důvodu, že žalobce a) měl problémy, když pracoval pro kurdskou politickou stranu a dále proto, že ve vlasti nechtěl nastoupit k výkonu základní vojenské služby. Žalobci b) a c) ho jako rodinní příslušníci následovali. Dvěma rozhodnutími žalovaného ze dne 7.9.2011 nebyla žalobcům udělena žádná z forem mezinárodní ochrany, neuspěli v řízení před krajským soudem ani před Nejvyšším správním soudem. V řízení bylo prokázáno, že žalobci v lednu 2011 nejdříve požádali o azyl ve Švýcarsku, ale na základě Dublinské konvence byli převezeni k řízení do ČR. V pořadí druhou žádost žalobci podali dne 12.4.2013 ze stejných důvodů jako žádost první, přičemž za novou skutečnost uvedli těhotenství žalobkyně b), kterou doložila těhotenským průkazem s termínem porodu 9.9.2013. Žalovaný dále uvedl, že z těhotenského průkazu jsou zřejmá data jednotlivých lékařských vyšetření (26.2., 26.3. a 23.4.) žalobkyně b), z čehož je patrné, že o nové skutečnosti žalobkyně b) věděla již v únoru 2013, ale situaci začali žalobci řešit až v dubnu téhož roku opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zdůraznil, že tímto postupem si žalobkyně b) mimo jiné zabezpečila zdravotní pojištění na území ČR. Dodal, že těhotenství není azylově relevantním důvodem ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že žalobci si po skončení prvního řízení (6.12.2012) neupravili svůj pobyt v ČR ve smyslu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Proto vyhodnotil jejich opakovanou žádost za účelovou s cílem legalizace pobytu na území ČR. Shledal tak naplnění podmínek uvedených v § 10a písm. e) zákona o azylu, a proto řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. K dalším žalobním námitkám se nevyjádřil s odůvodněním, že nemohou být předmětem přezkumu soudu v tomto řízení, kdy žaloba směřovala do rozhodnutí procesní povahy, v níž správní orgán neposuzoval věcné důvody podaných žádostí z hlediska naplnění některé z forem mezinárodní ochrany. Navrhl, aby soud žaloby jako nedůvodné zamítl.

V replice na vyjádření žalovaného žalobci zopakovali žalobní argumentaci.

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a projednal žaloby při jednání za přítomnosti tlumočnicka jazyka tureckého. Při tomto jednání soud s odkazem na ustanovení § 39 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) spojil věci vedené pod sp. zn. 32Az 4/2013 [věc žalobce a)] a pod sp. zn. 32Az 5/2013 [věc žalobců b), c)] ke společnému projednání s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 32Az 4/2013. V daném případě se jedná o věc manželů a jejich nezletilého dítěte, jejich samostatné žaloby směřují proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dvěma rozhodnutími žalovaného ze dne 7.9.2011 nebyla žalobcům udělena žádná z forem mezinárodní ochrany, Krajský soud v Hradci Králové ve spojeném řízení rozsudkem ze dne 20.9.2011, č.j. 32 Az 28/2011 žaloby jako nedůvodné zamítl. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 5.12.2012, č.j. 3 Azs 54/2012 odmítl kasační stížnost žalobců jako opožděnou.

Žalobce a) v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uplatněné dne 12.4.2013 zopakoval, že má kurdskou národnost, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo organizace, není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. O mezinárodní ochranu žádá společně s manželkou a nezl. synem. Vlast naposledy opustili 28.12.2010, přiletěli do ČR a následně odjeli přes Německo do Švýcarska, kde požádali o azyl. Na základě Dublinského nařízení byli v létě 2011 převezeni k řízení o jejich žádosti do ČR. K důvodům odjezdu z vlasti sdělil, že se chtěl vyhnout nástupu výkonu vojenské služby a měl ve vlasti politické problémy. Uvedl, že je Kurd, na které je vyvíjen velký politický nátlak, jsou pod neustálým dozorem policie. V případě návratu se obává uvěznění a fyzického týrání, musel by nastoupit na vojnu, byl by vyslán do válečné zóny, kde by mohl zemřít. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. Žalobkyně b) k důvodům odjezdu z vlasti uvedla, že spolu s nezl. synem následovala svého manžela. Nechtějí se vrátit do vlasti, manžel by měl problémy, musel by nastoupit na vojnu a mohly by nastat další komplikace. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že je těhotná. Žalobci shodně uvedli, že ČR je pro ně cílovou zemí, chtěli by zde zůstat, pracovat, syn by zde chodil do školy.

Při jednání soudu účastníci odkázali na svá písemná vyjádření včetně učiněných odkazů na judikaturu NSS.

Krajský soud porovnal důvody nových žádostí žalobců s důvody, které uváděli v předchozích žádostech a uzavírá, že žalobci v nově vedeném řízení neuvedli žádné novum ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Soud neshledal v učiněných závěrech žalovaného ani v jeho postupech v průběhu aktuálně vedených správních řízeních žádná pochybení. Se žalobcem a) uváděnými důvody odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, tj. obavou z nástupu výkonu vojenské služby, práce pro kurdskou politickou stranu BDP (roznášení letáků, agitace, šíření programu strany), rovněž tak i otázkou kurdské národnosti žalobců se žalovaný i soud dostatečně vypořádali již v předchozím řízení.

Novou skutečností ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu je dle žalobního tvrzení těhotenství žalobkyně b) a učiněný odkaz na rozhodnutí NSS ze dne 23.9.2009, č.j. 1 Azs 43/2009-66 a další výše citovanou judikaturu. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že těhotenství není azylově relevantní skutečností, která by správní orgán zavazovala k meritornímu posouzení opakovaných žádostí žalobců o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dále soud uvádí, že těhotenství není nemoc a nelze jej srovnávat s „výrazným zhoršením zdravotního stavu“ ve smyslu citovaného judikátu NSS, který se týkal posouzení žadatele HIV pozitivního, jehož nemoc přešla do stadia AIDS. Z postoje a počínání žalobců, kteří po pravomocně skončeném prvním azylovém řízení (6.12.2012) neopustili území ČR, ani si neupravili svůj pobyt podle zákona č. 326/1999 Sb., setrvali na jejím území neoprávněně a o mezinárodní ochranu požádali až v dubnu 2013, kdy žalobkyně b) byla již téměř v polovině svého těhotenství, lze učinit závěr o účelovosti opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu. Soud připomíná, že k úpravě pobytu cizinců slouží zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR, k takovému účelu pak nelze zneužívat azylovou proceduru, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud (např. rozsudek ze dne 24.2. 2005, č.j. 2 Azs 216/2004-60, dostupný na www.nssoud.cz.)

Podle krajského soudu žalobci v novém řízení neuvedli žádné nové relevantní skutečnosti, které by nebyly předmětem zkoumání jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany již v předchozím řízení.

Na opakované žádosti, kdy jsou uváděny tytéž důvody jejich podání, pamatuje zákon o azylu v § 10a písm. e). Nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany a s tím související možnost zastavení řízení řeší ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, podle kterého se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná. Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Dospěje-li správní orgán porovnáním důvodů uvedených v opakované žádosti téhož žadatele o udělení mezinárodní ochrany ke zjištění, že se jedná o tytéž skutečnosti, které byly hodnoceny v souvislosti se žádostí dříve uplatněnou, je závěr o nepřípustnosti nové žádosti v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu. Následné zastavení řízení o takovéto žádosti za použití § 25 písm. i) zákona o azylu je za zjištěných okolností případu postup, který má oporu v zákonné úpravě. Krajský soud se plně ztotožňuje se závěry i procesním postupem, které učinil žalovaný. Z tohoto důvodu se proto již nezabýval žalobními námitkami, směřujícími k meritornímu posouzení projednávaných věcí.

Soud s odkazem ke shora uvedenému shledal, že žaloby nejsou důvodné, proto je podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 31. ledna 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně